

Tomášek má sestřičku

V prosinci 2013 vydala Jindra Lírová drobnou půvabnou knížku s názvem Tomášek má sestřičku. S radostí, citem a literárním umem se podělila se čtenáři – a především s rodinou a přáteli – o své zážitky z babičkovské dvojrole.

Zatímco v roce 2010 své pocity z narození prvního vnoučka vtěsnala do veršů, nyní opustila vázanou formu a uvolnila se v lyrickoepické próze. Verše jsou do textu vloženy jaksi navíc. Básniřka s nimi tentokrát šetřila, ale vždy je dokázala vložit na patřičné místo v textu. Zatímco první knížku s názvem Říkám mu chlapečku doprovázejí fotografie, pořízené mladou Tomáškovou maminkou Jitkou Herbichovou, výtvarný doprovod nové knížky tvoří půvabné ilustrace Zuzany Kopřivové.

Obě knížky vydala autorka vlastním nákladem a dala jim stejný formát A6 – právě tak do ruky nebo do kabelky.

Moc ráda jsem se začetla do deníčku či spíše občasníku babičky, šťastné „na druhou“. Od prvních dnů po narození malé Ditušky se autorka svěruje se svými pocity a prožitky. Nejvíce dobrodružství prožívá babička s tříletým Tomáškem a zapisuje také jeho postřehy a nápady, jeho dětská „moudra“. Zvláště, když malý Tomášek začíná projevovat sklony k básnění, objeví se i oprávněná hrdost. Ukazuje se, jak je dobré zapisovat si bystré reakce malých capartů. Vždyť tak rychle vyrostou a pak je vše nenávratně ztraceno.

Malá Dituška zatím většinou spinká v kočárku, ale rodina prožívá společně její vítání do života, křest v kostele, letní pobyt na chalupě až po dušičkovou návštěvu hřbitova, mikulášskou nadílku a Vánoce. V průběhu roku se starší Tomášek učí mít malou sestřičku rád a dostává vzácný vklad rodinné pospolitosti.

Vzpomínám si, že jsem svým dvěma dcerkám po jejich narození psala asi dva roky deník. Později jen občas, protože práce přibývalo. Ještě teď se ráda k zápiskům vracím a dcery možná také. Dostaly ty zápisky pečlivě přepsané na stroji – počítač jsem tehdy ještě neměla. Také jsem se snažila zachytit to jemné, prchavé kouzlo proměny malého bezbranného tvorečka ve tvořivou a citlivou lidskou bytost. A právě to je v knížkách Jindry Lírové obsaženo.

Nedá mi to a musím myslet na děti, ponechané jejich matkami v baby boxech a v dětských domovech, děti týrané vlastními (i nevlastními) rodiči, ochuzené o lásku, kterou pak nejsou schopny předávat dál. Knížečka Jindry Lírové, ačkoliv je malá formátem, má obrovský dosah pro citlivé a vnímavé čtenáře – a hlavně snad čtenářky. Dalo by se to vyjádřit autorčiným čtyřverším O velikosti (str. 13):

„a je tu něco co přesahuje/ není nic většího řekla bych/ něco tak opravdové to je/ že zmizení toho byl by hřích“